Излази три пута на недељу: Уторником, Четвртком и Суботом.
Стаје у Србији на годину 120 гр., на 6 мес. 60 гр., на 3 мес. 30 гр.; а у Аустрији: на годину 12 фор., на 6 мес. 6 фор., на 3 мес. 3 фор. без нітемиларине.

ВИДОВ ДАН.

За огласе плаћа се по 2 гр. ч. од врсте за три пута.
Ненаплаћена писма примају се само од дописника и шиљу се на редакцију; а пренумерацију у наплаћеном писму прима администрација. Обе су у старом здању бр. 54.

БРОЈ 57. У Београду, 22. Маја 1865. ГОДИНА V.

Србија слави своје народно препорођење.

На ново се буди у нама спомен великих времена: јунаци српски из године 1815 и њихова бесмртна дела поштује захвални народ с поносом, радошћу и весељем.

Као нека у радосним осећањима сједињена породица подижемо погледе на ону, само из средине наше а не и из срца нашег неставшу главу, која је била поносна у несрећи, непреклона у тешком часу искушења, смирена у срећи, а праведна у победи, на — **Милоша Обреновића.**

Он, који као веран син не остави Србију у бури, која јој је расула најбоље синове њене, — **он**, који је у најгушћем мраку још један — и последњи — пут просувше се по народу страховите ноћи једини издржао навалу бесне, али већ изнемогле судбине, — **он** је на врху у историји народне борбе од године 1815 као на крвавим пољима, где се борба та била. Погледајући душевним очима на време од пре педесет година, наилазимо прво на **Милоша Обреновића** а узањ на велике **његове** другове у борби за народну слободу. Пред душу нам излазе славни јунаци, читав низ сјајних дела.

Ови јунаци и ова дела отворише нову, срећну и благословену епоху у народноме животу српском; ту је точка, на којој се докончаше муке и беде, а започе млађано и напредно доба народу нашем.

Време ослобођења под **Милошем** доиста је сјајно и знаменито, јер ту је раскршће у српској историји, раскршће између стрмог пута к врлетној пропасти, куд Србе гоњаше њино несрећно стање, и рапаве и клизаве стазе к разумно-човечној и државно-народној слободи.

Трудом и радом неуморним, прегоревањем беспримерним, јунаштвом несрављеним изађосмо на стазу слободе, и гроб, који нам се спремаше, би зароњен, па као финик из пепела ниче самосталност српска, слобода српска, живот српски. Убијена слобода васкрсе, утрнули удови народног организма оживеше, и народ се српски диже к животу и сунцу човечанства.

Овај свакако величанствени појав у новијој историји нашој показује какве стихије, какве способности за живот има у племену словенском, а на име какве снаге и еластичности у српству. Србин, мален на броју и политично не најсрећније положен, може оборен бити, али се у толико с већом снагом, у толико с енергичнијом вољом и с још силнијом јачином душе диже на ново, отима и бори, док му се не испуни праведна жеља: да живи за себе. Србин може смело и гласно ускликнути: судбино, ја те побеђујем, јер хоћу да те победим!

Ова способност за живот што у нама почива наш је талисман, наша залога за будућност, наша велика и неодољива моћ, која нам као неки неприкосновени исполин чува и заклања врата, кроз која улазимо у храм слободе и народности наше.

Но праведна свест ове моћи не треба да нас смете да јој још и другу снагу додамо, која ће кулу српске самосталности направити још јачом. Прилежно и озбиљно радећи на пољу умном, то ће моћ нашу увеличати, слободу нашу заклонити силно.

Спомен отаца наших, спомен проливене за нас крви, што га сад славимо, подсећа нас, да треба да освајамо и на овом пољу умном, да оно, што су нам оцеви задобили, обезбедимо и утврдимо развитком ума.

Оваки часови, где народ умно погледа на тешко и велико време, где с побожним осећањем напајава се великим делима минулих јунака, — таки часови опомињу и буде народ, дају му прилику да погледа назад, да у делима проучи узроке, по којима су се починити могла, те да себи отвори пут к величини. Ове погледе прошлости ваља да сачувамо, јер народу нашем показују каквим корацима ваља да ступа у будућности.

Врлинама, којима је народ наш васкрсао, тим ће врлинама моћи и да опстане. Што нас је опет направило народом, то ће нас и одржати крепко. Те су врлине: *љубити отаџбину више него и шта на свету, хранити народну слободу не гледајући ни на што, бити у слози и јединству против свачега, у свачему и за свагда.* Ово је политично тројство темељ нашој будућности, у поштовању овога тројства што нам живот држи наш је опстанак у будућности.

Дај да се сада, где труде отаца својих славимо под егидом свете заставе народне, закунемо на њу: да Србин једино и само за Србију и са Србијом иде к срећној будућности. Србија више свега на свету и вавек!

Ово уверење понесимо собом са светковине, и онда је светковина имала своје велико значење: освештала је прошлост а утврдила будућност.

Право је и у дужности је да се пријатељство награђује пријатељством.

Народ се српски, ма да је ретко кад срећан уживати га, ипак свето држи тог правила. Пријатељство, које се Србину покаже, свагда нађе захвална одзива у његову срцу.

То видимо вавек, па видимо и при садашњој светковини нашој.

Понеки странци, признајући истину и побуђени гласом правичности, бране и словом и делом ствар српску, старају се да према многостучним опадањима представе народ наш у онаком карактеру, какав нам је, у карактеру, који нам части приноси.

Међу овим пријатељима истине и човечанства на првом је месту поштовани г. Дентон, родом Енглез а позивом свештеник. Руковођен чистим осећањем честитости и човечности, он је у часу, где тако наречена политика интереса гледаше да на Србију баци сенку, оштрим пером и здравом логиком разлагао и показао како Србија стоји, какви су Срби, те сјано изађе на видик истина, да Срби не теже ни за чим другим до само за својим правом.

Србија је захвална овоме племенитом пријатељу своме. И кад дође прилика велике народне светковине, а г. Дентон хтеде да нас на тој светковини обрадује својим присуством, то му хиљаде српских срца заиграше радосно на сусрет.

Синоћ пуни радосног осећања угледасмо на земљи нашој тога поштованог пријатеља.

Ово радосно осећање изражава народ српски преко свога јавног органа, срдачно узвикујући г. Дентону: *добро нам дошао!* —

У „*Нору*“ од 15. ов. м. читамо што иде:

Једне петербуршке новине „*Руски Инвалид*“ објавиле су чланак, који се може даље ниже читати, како је у овај мах нека запетост у одношајима међу Портом и Србијом. Ове новине љуто се туже што западна штампа, као што се чини, чудновато греши у свему што се тиче истока. У овој несависности мисли и суђења нема ништа друго, до само непријатељство према Русији, које је већ прешло у правило. Али ово осећање, које новинама „*Сјекл*“ и друговима њиховим сачињава и намеру и основу источне политике, не може заступати место здраве логике, непристрасности, поштења и познавања ствари. Бар у овом садашњем случају питање је и сувише јасно за свакога, који напред није заслепљен заузетошћу, и ми не можемо на ино него да се са свим придружимо посматрањима „*Инвалида*“. Нити је то разум нити правда, нити право, што опредељује политику ону, којом се иде у погледу хришћанских поданика или вазала портиних; него је то страст, која излази из веће или мање привржености, о којој се мисли да је они имају према Русији. — С њима се двојако поступа, они се на двојаку меру узимају. Кнез Куза гази уговоре, пркоси Порти и Европи, чини у унутрашњости самовољство у највећој мери, и кида свезе сузерености, које га скопчавају с Турском. А они га пуштају да то чини, па шта више — још га и похваљују за то. Напротив кнез српски држи се у положају пуном уздржавања и умерености, и верно испуњава своје дужности према Порти, па још и предусрета сузеренску власт, као што је учинио у договорима о накнади, која би се имала дати за бомбардање Београда, и у том се питању ослонио на правичност султанову; па ипак кад је држао да мора задовољити опште осећање, почаствујући сенку народног јунака српског, који је уједно и његов рођени отац, светковином, која је наређена, да тако речемо, код своје куће и међу својима, онда се виче да је то буна, сви похиташе да оптуже и окриве Русију да је она то подстакла! А заборављају, да ако је народно осећање у Србији штогод узбуђено, да је то највише учинио пример молдавско-влашки. Шта морају мислити Срби кад виде да Порта и Европа трпе да кнез Куза гази преко сузеренске власти и преко уговора? Та они морају на то у себи рећи: „смелима помаже срећа.“ Та пред њиховим очима, у кнежевини која стоји готово под са свим истим условима као и њихова, ове се ствари догађају и раде: како да тај пример не буде прилепљив, и како ће кнез Михаило моћи да одржи нужну важност да га слуша народ над којим влада, кад не би дао да се његово народно осећање задовољи, а то не вређа никога? Овом се кнезу отешчава положај кад се његов влашко-молдавски друг храбри и ободрава; и кад он гледа да снажним, вештим и мудрим владањем у сагласност доведе узбуђене тежње својих земљака с дужностима њиховим спрам Порте и спрам Европе, онда се њан подиже општа вика!

Ова политика, кажемо и опет, нити је правична, нити паметна. Али је сувише неследствена него да би се за дуго могло њом ићи. Порта ће најпосле познати свој сопствени интерес, и разликоваће своје пријатеље од својих непријатеља. А ми рачунамо и на високу мудрост, коју су влада и народ српски толиким доказима до сада посведочили, да ће се уклонити сва неспоразумљења, која никоме другом нису од користи до само онима, који су ради да нема реда, који се љуте што су исток и Европа на миру.

Ево чланак „*Руског Инвалида*“ о ком говоримо:

Не можемо да не споменемо неке гласове, који се од неког времена разносе по страној штампи, а налазимо их у новинама „*Сјекл*“. Нарочито се казује да су сада одношаји Србије према Турској постали опаки, и то да је постало због овог догађаја. Познато је да се од времена, кад на владу дође опет династија Обреновића, сваке године славио спомен народног устанка од године 1815 под кнезом Милошем. Ове године та светковина опет се имала држати по заведеном обичају; а кнез позове у Београд старе Милошеве у рату другове и науми раздати им медаље за ту прилику сковане.

Порта је негодовала на све ове припреме, а страна штампа — као да има неко право — пожурила се да у ватру саспе уље. Француске новине говоре већ о частољубивим намерама које подхрањује Србија, — и да је у томе потпомаже „једна суседна сила“ — а то ће рећи Русија. Било би излишно говорити да све ово није ништа друго него обично оно оцрњивање, које тако радо расипљу наши странски пријатељи. — Они су свагда колико је год у њиховој снази готови да *потпомажу пољске* претензије, — они заступају све што год чини кнез Куза, али како се говори о земљи, која је у пријатељском одношењу с Русијом, одмах стану из грла викати и говорити о народним намерама, нападају на оно исто начело, које су иначе дигле на својим барјацима. Ми се надамо, да ствари, које бивају у Србији, не ће дати повода никаквом озбиљном неспоразумљењу; и вероватно је да та ствар није ни толико важна, колико страни листови хоће да се верује, али на сваки начин њихово владање даје нам нов доказ о њиховом уобичајеном благовољењу.

ДОМАЋЕ НОВОСТИ.

Досадашње општине ратинска и крушевичка у срезу карановачком округа чачанског раздвојене су, и од прве су направљене две: драгосињска и ратинска, а од последње три, на име: каменичка, матарушка, и крушевичка.

---

* У Београду, 22. Маја. Програму за сутрашњу светковину, који смо саопштили у бр. 54. наших новина, имамо додати још ово, чим се попуњава и мало мења:

Служба ће бити у топчидерској цркви, и почеће се у $6\frac{1}{2}$ сахата а свршити с вечерњом до 8 или $8\frac{1}{4}$.

Њихове Светлости са својом свитом и гг. министрима поћи ће из Београда у $7\frac{1}{4}$ сахата, и доћи ће у топчидерску цркву око $7\frac{1}{2}$. Официри на коњма и кнежевска гарда и београдска народна кавалерија пратиће Њихове Светлости од двора београдског до цркве топчидерске, официри поред кола, а гарда напред а народна кавалерија за колима.

Код цркве ће бити упарађен мали део војске а на великој ливади једна батерија, и пуцаће за време службе божије.

У $8\frac{1}{2}$ сахата обући ће се мноштво свештенства те ће у литији отићи сви до новога олтара, где ће бити благодаренije, на ком ће г митрополит говорити беседу. Овај ће спровод дочекати остала војска на ливади, а она ће онде радити при благодаренију.

После ове црквене свечаности, Њихове ће се Светлости одморити под хладником и онде доручковати.

Између $9\frac{1}{2}$ и 10 сахата доћи ће Њихове Светлости на трибуну, и тада почиње световна светковина, коју ће огласити топови, и који ће бити по реду као што је јављено.

По том ће Његова Светлост држати смотру над целом војском, која ће за тим дефиловати.

После тога отићи ће се у летњи салон близу цркве, и онде ће Њихове Светлости окружене родбином, архијерејима, министрима и државним саветницима примати честитања.

---

* Јуче је по подне Његова Светлост прегледала у Топчидеру сакупљену стајаћу и народну војску, и том је приликом изговорила војсци ову беседу:

„Војници! Прексутра имамо да светкујемо најзнатнији дан за Србију од 50 година овамо. Свечаност ова била би посве не потпуна без народне војске, овог накита Србије и поноса народа српског. И с тога сам позвао вас да потпуните славу и увеличате хвалу, коју ћемо нашим претцима да поднесемо.“

„Војници! Будите ми здрави и весели; будите ми моћна потпора за одржање поретка при овој великој свековини Србије, као што сте ми и до сад свакад били, чиме се ја као ваш књаз и први из вашега реда војник поносим. Живила народна војска!“

НАРОДНИ САБОР СРПСКИ У КАРЛОВЦИМА.

Тридесетшеста седница од 20. Марта 1865.

(Продужење.)

Др. *Милетић*: Ваљда није то тако добро, што је пре 50 или 100 година рађено. Ми морамо према потребама народним удесити ове гимназије, а и не идемо да рушимо, него да се известимо о стању и да се општине с патронатима договоре и њима саопште шта мисле па да можемо гимназију тако снабдети, да постане јавна да наша деца не морају за раније остављати ове гимназије или мучити се док на другој којој положе испит зрелости.

Пук. *Бига*: Мени је Стева Ристић рекао — до душе приватно — да не желе јавну. (У публици смех и шапут.)

Комисар: Ја мислим, господо моја, да се остави овако; та овом се патронату не може ништа пребацити.

Др. *Милетић*: Али за што не би патронат учинио један корак сабору на сусрет. Та субвенција ће се дати ма и безусловно, ако друкчије не буде, јер не ћемо да због кривице појединих страдају заводи.

Комисар: У чему се састоји? (Жагор.)

Др. *Милетић* показује какви су недостатци у патронату, како поступа самовољно и не брине се ништа, а то је штетно за завод. За пример наводи патронат гимназије новосадске, који никад ни завирио није да види како је у гимназији, па како је због тога један пут било вике по новинама, и он онда — да би се оправдао — узе неког „цајгшмита“ да у ред доведе физикалне апарате, који су којекуд разбачени лежали.

Др. *Хаџић* брани патронат и доказује да су нањ вику дизали неки немирници (али га нико не слуша него сви говоре).

Патријарх: У Карловцима не ће бити немира — ја знам само једнога, који би желео да и ту буде као и у Новом Саду, ал му не ће изићи за руком док сам ја жив. (У публици смех.)

Жуп. *Петровић*: Ја да сам патрон, па да се о мени тако сумња, ја бих од часа захвалио.

Комисар: Шта мислите о организацији?

Др. *Милетић*: Али за што не бисмо могли рећи да и општина учествује? Пре 40 година није било организованих општина, пак за то није било да и општине учествују, али сад имамо политичних општина, а ево организујемо и црквене општине, па сад треба да учествују.

Прота *Николић*: Ми немамо црквене општине.

Жупан *Петровић*: Али кад буде?

Прота *Николић*: Али ми не знамо хоће л' бити.

Др. *Милетић*: А, а, дакле г. прото то се ви надате! (Смех буран; прота седне.)

Чита се предлог о постављању професора, који овако гласи: „Професоре по праву, које му припада, бира патронат а потврђује главна управа.“

Др. *Натошевић*: А где је та управа? Не видим никакве?

Грчић: Сабор је ствара, и за цело ће створити; доказује да је ту већа гарантија него кад патронат сам потврђује.

Др. *Хаџић* вели да је то аномалија, јер у патронату је митрополит-патријарх, а и овде ће бити митрополит-патријарх, дакле коме ће подносити на потврђење? Себи!

Др. *Милетић*: Не ће себи.

Пређе се на новосадску гимназију, за коју се наређује да буде виша.

Др. *Хаџић*: Ово што је сад нижа, само је с тога, што нема средства, а чим узима, одмах ће се подићи на вишу, јер није укинута. Ми имамо то право по привилегијама, а и сад кад је њег. величанство обрекло да ће помоћи, признало је право наше, и рекло да се у духу религиозно-народном подигне. Ми смо искали субвенцију само за пет година; јер смо мислили да ће се до тог времена моћи стање гимназије толико опоравити, да је можемо сами издржавати. Говори како је мишљено, да се после пет година не дође до тога, да се мора затворити.

Гласови: Нек изостане о новосадској гимназији.

Др. *Милетић*: Али шта ће се рећи за њу?

Комисар: До сад је говорено само о карловачкој.

Др. *Милетић* иште да јој се отвори кредит, да се каже да се одмах до године отвори пети разред. Ако држава одмах не би дала, онда нека се управи народних добара наложи да да субвенцију.

Прота *Папић* слаже се с разлозима г. Хаџића; али држи да је нужно да се да помоћ.

Петровић: Ако је њег. величанство обрекло, да ће дати све, што јавној гимназији треба, и да ће дух религиозно-народни и карактер њен оставити, онда треба ту помоћ примити, и тек после пет година, ако би престала од државе, нека се даје субвенција из фонда, да се иначе не би затворити морала.

Хаџић: Ми треба сад да дамо, а ако држава да, онда добро. (Жагор.)

Патријарх: Ја сам писао канцелару грофу Зичији о тој ствари, па ако се слажете ја ћу му опет писати, па нек се што пре сврши. Ми ћемо видети, ако држава не да, онда ћемо одавде дати.

Др. *Милетић*: Али за што не бисмо рекли да се за сваки случај да. (Прима се.)

Петровић: Молим ваша светости, кад сте писали, ви ћете знати нам казати за што до сад није у живот ступило.

Патријарх: Немам ресултата.

Жуп. *Петровић*: Само разјашњења ради питам.

Др. *Хаџић*: Ја ћу разјаснити како је ствар текла. Приповеда куд је ишла и шта је узрок те нема ништа од субвенције, коју је држава определила. По његову казивању види се да је ствар запела код „унтерихтерата“.

Жуп. *Петровић*: Кад гимназији дамо субвенцију, онда хоћемо и да знамо шта се ради. Пита хоће л' бити то и за друге гимназије.

Др. *Хаџић*: Ми смо сами казали, да хоћемо да буду као друге јавне гимназије. Даље вели да ће се концем ове године знати на чему је ствар.

Жуп. *Петровић*: Ја од моје стране пристијем да се субвенција даје из народног фонда ако би се ствар како год повлачила, али онда морају и директори положити испит. У Карловцима не знам али у Новом Саду знам да директор није положио испит, јер друкчије гимназија нам се не може признати за јавну, нити би на тај начин вредно било давати јој субвенцију, особито ако остане тако, да патронат по својој вољи ма и без државне квалификације поставља професоре. (Прима се.)

Комисар: Само треба да се разумемо. Пок. патријарх тужно ми се да не даду јавност гимназији. Ја одем њег. величанству и питам; њег. величанство упути ме на министарство, и шта су ми ту казали? — Чим испуне законом прописане услове, одмах ће им се дати. Ту не треба ништа, до само јавити. Нек дакле професори положе испите, па је све свршено.

Др. *Хаџић*: Ево г. др. Натошевић био је професор толико година, па није полагао испита, па шта је фалило?

Комисар: Али за своје новце подајте бар утеху родитељима, да ће им деца за 8 година бити честити људи. (Свршиће се.)

СТРАНЕ НОВОСТИ.

По званичним извештајима њег. величанство цар аустријски приспеће у Пешту 25. ов. мес. између 10 и 11 сахата пред подне. Званичне свечаности неће бити никакве, јер је њег. вел. само тако наредило, а пробавиће у Пешти до 28. ов. мес. „*Пов. Сл. Преса*“ потврђује да ће се овом приликом укинути у Угарској изузетно стање а уједно издати и друге неке царске милости. Сабор ће се угарски сазвати концем Октобра месеца, и то на основу онога изборног закона, по ком је сазван био и год. 1861. Најпре пак сазваће се сабор хрватско-славонски, и краљевско писмо, којим се овај сазива, имало је 20. ов. м. обнародован бити. На сабору хрватско-славонском, који ће се састати 5. Јула, биће по изузетку заступљена и војничка крајина, јер ће сабор по новијој наредби имати да реши и државно-правне одношаје. Граница ће послати 55 заступника, између којих 15 ће доћи из штапских места и милитарских комунитета, по 4 из 10 регимената, на име: личке, оточке, огулинске, слуинске, ђурђевачке, крижевачке, бродске, градишканске, и банске прве и друге. Варадинска регимента не ће бити заступљена, и по томе она се не узима да је саставни део хрватско-славонске краљевине; а кад она не иде у Загреб, онда је питање хоће л' ићи и жупанија сремска, јер те две области иду уједно и сачињавају провинцију за себе, која се зове Срем. Године 1861 сремска жупанија није хтела слати заступнике на сабор у Загреб.

Заступнички дом државног сабора у Бечу 19. је ов. м. решио да одбор за реформу порезе остаје сталан и пошто се сабор разиђе, па овоме, који ће га изабрати, одмах како се други пут састане поднесе извештај о свему шта буде израдио.

У Берлину је 10. ов. м. потписан трговачки уговор међу царинском заједином и Енглеском. У послу полабских војводства 19. ов. м. очекивао се у Берлину херцег Олденбурски. Овај је у споразумљењу с Пруском издао онај протест, о коме говорисмо у прошастом листу. Аустрија је пристала на предлог пруски да се сазову провинцијални сталежи у тим војводствима, али да не раде ништа друго, но само да се изјасне пристају ли да се опште заступништво војводства сазове по закону од 1848. Цар ће се аустријски до неколико недеља састати с краљем пруским у Карловим Варима па ће се ту договорити шта даље да чине.

У губернији симбирској ухваћена је нека турска агентура, и многи, који њој припадаше, отправљени су у Петербург. Тих агената има много позатворених, а ишли су да наговоре тамошње житеље да се иселе у Турску, па су доста и успели у томе. Они велики пожари у Симбирску од њих су про изашли.

У Данској су се ових дана бирали нови посланици за народну скупштину, и по гласовима из Копенхагена од 18. ов. м. изабрани су опет сви они, који су и пре били. На неким местима опозиција је била врло бурна.

Принц Наполеон приспео је у Женеф 18. ов. м. и народ га је примио с одушевљењем. Ту се мало задржавао, па одмах је отишао на своје добро Преншин. С њим се налази гроф Браницки. Његова беседа, коју је дао у Паризу штампати у особитој књижици, узапћена је, јер није била штемплована; после ју је дао на ново штампати, али ће, као што једна париска депеша од 19. ов. м. јавља, опет и тако бити узапћена.

Договори међу Римом и Италијом у толико су већ напред корачили, да није више потребно да се Вегеција враћа у Рим, него ће се даље наставити па и свршити путем писменог саобраћаја. Готово су већ савладане тегобе, изузевши само питање о заклетви, коју би владике имале положити, но ни ту не ће много запети. Папа је врло радостан што договори иду лепо. Кажу да је француском посланику рекао: „Будите на миру, ја сам Италијанац и добро разумем моје добре Италијанце.“ „*Монитер*“ од 19. ов. м. каже да није истина да су северни дворови радили у Риму да се поквари овај посао, као што се не давно с неких страна разнело. Више народних посланика од леве стране у скупштини раде да се у Турину држи велики митинг, па ту да се народ изрази о правцу, којим је влада пошла с овим договорима с Римом.

У доњем дому енглеског парламента 18. је ов. м. на питање Лефевра одговорио лорд Палмерстон да има и нова депеша американска, којом се као и пређашњом иште накнада за гусарство. Та је депеша написана после смрти Линкунове а по своју прилици по његовим упутствима. Лејард је изјавио даље, да нових захтевања нема никаквих.

Енглеска и француска штампа захтева једногласно, да се с бившим президентом јужних држава американских поступа човечно и да му се суди по прописима међународног права. У ово мсмислу су, као што „*Ендепанданс*“ чује, отишла једнака упутства заступницима француском и енглеском у Уашингтону, по којима ће они представити америкашкој влади да Џеферсон Девис не прође као жртва народне страсти. „*Ендепанданс*“ жели да ово представљење буде примљено тим боље, што влада американска признаје и сама, да још није добила позитивних доказа да је Девис помешан у заверу, по којој је Линкун убијен. У осталом по гласовима из Новог Јорка од 9. ов. м. парница ће се против њега водити на грађанском суду. У државном министарству нашао се кључ за шифриране депеше, те тим се путем доказало да је писма она, што су нађена у сандуку Бутову, писао бивши југовачки министар Бенјамин. Девис и Александар Стефенс затворени су у касамате у тврдињи Менроу. Војни министар Стентон издао је приказ, у коме каже, да ће свак, који се после 19. Маја нађе с ону страну реке Мисисипе с оружјем у руци, бити погубљен. Црнци у северној Каролини иште да им се да право гласа.

У Паризу се сад бави начелник у кабинету цара Максимилијана г. Елион. Идући у Европу био је у Уашингтону и искао се да пуштен буде к президенту Џонсону, али га президент није хтео примити, јер Америка не признаје царство мехиканско. Цар Максимилијан је у Орицаби. Кажу да је наумио оставити круну, ако сједињене државе остану при томе да не признају царство.

БЕОГРАДСКЕ НОВОСТИ.

* Синоћ је приспео амо сестрић Његове Светлости г. Бајић, а данас се очекује зет Његове Светлости барон Николић од Рудне са синовима својим Феодором и Михајилом.

* Између осталих странских гостију, који су дошли на нашу светковину, дошао је с чувеним пријатељем нашим г. Дентоном и гласовити списатељ енглески г. Хмфрез. Прекјуче је због ове наше светковине дошло амо до сто лица из Аустрије, а толико исто и јуче, па и данас једнако долазе. Из унутрашњости Србије већ од два три дана без престанка стиже многи свет. Позвани гости приспели су сви.

* Да би госпође на сутрашњој светковини могле лакше доћи на добра места, штампане су за њих и раздаване билете, које треба да покажу код олтара где ће бити благодаренije и код трибуне.

* На светковини нашој, која ће сутра и прексутра бити у Топчидеру, осим различитих народних песама српских уз гусле, на глас и у лику, осим свакојаке народне свирке српске, и осим различитих игри за увесељење, као: кола српске слободе, краљевског ора, призренке и косовке, биће још и ове „*јуначке народне игре с наградама*“:

1) Пешачка трка — који први на белегу стигне добиће 3 # цес.; 2) скакање с места и из трке — који најдаље скочи, добиће 3 # ц.; 3) рвање — који двојицу обали, добија 2 # ц.; 4) бацање камена с рамена — који најдаље баци, добиће 1 # цес. Игре ће се ове проводити на ливади, где је трибуна Његове Светлости. Све ће пак надзиравати и управљати нарочит одбор, који ће одмах и награде раздавати.

* На коњијском пољу међу чардацима за публику саграђенима има подигнутих и понаособних ложа, од којих у сваку може стати по 24 лица, и за једну таку ложу плаћа се 5 # цес. или за понаособно седиште у њој 20 гр. чар. Билете се добијају на истом месту, где и за остала седишта.

* Од ово неколико дана завладала је код нас јака врућина, изванредна и необична у Мају месецу.

* Ономадне у вече нађен је на јалији дунавској један матроз аустријски удављен. По хаљинама и дугметима на истим познао се да је матроз, по изгледу морао се удавити пре својих 10—15 дана.

ПОПРАВКА. У прошастом листу у ономе чланку, где одговарамо „*Домобрану*“, стоји наштампано „*странским* уставом“ место „*старинским*“. Молимо читаоце да поправе ову погрешку, која са свим квари смисао.

ОГЛАСИ.

Да бы се найбољи поредак одржао приликомъ предстоће коњске трке на кошиском полю 25. т. м., управительство вароши Београд наређує ово:

1.) Да се нико не усуди псе собомъ за време трке тамо изводити, єръ ће свако таково ухваћено и везано, а у немогућности тога убієно быти. Господари ће и у єдномъ и у другомъ случаю быти на одговоръ узети.

2.) Они кои на колима или на коњима у средини простора на тркалишту стаяти и тако трку гледати желе, опоминю се, да на одређеномъ месту стално остану, и съ овога тамо амо не крећући се, особито у ономъ часу кадъ се трчи.

3.) На друму цариградскомъ, и ванъ одређены белега и преграда, нико не може стаяти; за то сваки нека се израніє побрине за своє место.

4.) Почемъ ће више трка бити, а прва ће око 4 сахата непремено почети, где после нико, докъ се почета трка не оконча, тамо пуштенъ бити не ће, то се сваки, кои тамо ићи жели, опомиње да за раніє оде и своє место заузме.

5.) Две су велике ћупріє начињене преко шанчева да обдржаваю свезу између цариградскогъ пута и кошискогъ поля, єдна є одъ прилике спрамъ средине целогъ поля, и на ту улазиће само она кола, коя возе кога на трибуну съ леве стране до коша, или коя ће у средини стояти да се съ њи гледати може; а друга є горе у врху тркалишта, више места где се полази и долази, и преко нѣ имаће прелазити само она кола, коя су госте до одређены на десной страни чардака довезла, па би имала после у средину поля, где су и друга, отићи.

6.) Кола нико нека не тера нагло или на коню да не иде цариградскимъ друмомъ ни при доласку ни при враћаню, да се каква несрећа не изроди. (3—3)

№ 10.919. Издано одъ стране управительства вароши Београда, 18. Мая 1865. у Београду.

Управительство вароши Београда у интересу доброгъ реда о предстоећой народной светковини наређує што иде:

1.) Озбильно се родитељи и старатељи деце опоминю, да свою децу не пуштаю саму за себе да по варошкимъ улицама тумараю или у Топчидеръ иду, єръ се съ истима збогъ многога света, кола и коня, може ласно несрећа догодити.

2.) Да се нико осим надлежны за то лица не усуди нипошто съ оружѣмъ о светковини било по Београду или Топчидеру ићи.

3.) Будући є одређено место, где ће кола и коњи у Топчидеру пристаяти, то єсть она ливада десно при уласку у Топчидеръ између реке и друма, кодъ стаклене баште, — то се сваки опоминѣ, да одъ те ливаде далѣ у Топчидеръ збогъ тескобе места и множине света не улази съ колима и коњима, изузимаюћи лица свити Нѣгове Светлости принадлежећа и позване госте, а сваки други нека ту одяше, па кола или коня на своє место упути, препоручивши своме млађемъ особиту надъ коњима пажню, а онъ нека пешке далѣ иде по своіой вольи.

4.) Тако исто при ватромету, кои ће на брду топчидерскомъ быти, нека ничия кола или коњи на истомъ месту на близу не буду, єръ би се збогъ пуцняве и прсканя ватре могли коњи поплашити и тако штету и несрећу коме нанети. Дакле и за то време имаће кола и коњи пристаяти доле у одређеной за њи ливади.

5.) Уєдно овимъ управительство обзнанює публици, да ће српски паробродъ „Делиградъ" исадъ првый и другій данъ Духова бесплатно између Београда и Топчидера возити публику овимъ редомъ:

I. Први данъ Духова.

Пре подне.

а) У 5 сахата у ютру, и тада може ићи ко хоће.

б) У 6 сахата у ютру, и тада иду само позвани гости.

в.) После у 7 и у 8 и у 9 сахата пре подне, и тада иде ко хоће. После остає паробродъ кодъ Топчидера, па онда иде

после подне:

Одмах по свршетку церимоніє, после далѣ іошъ три пута до мрака у потребномъ одстояню времена. После остає подъ Београдомъ.

II. Други данъ Духова.

Пре подне.

а.) У 9 сахата за публику.

б.) У 10 сахата, и тада иду само позвани гости.

в.) После у 11 и 12 сахата.

А после подне почевши од 2 сахата ићи ће као и првог дана. (3—3)

№ 10.918 Издано одъ стране управительства вароши Београда, 18. Мая 1865. у Београду.

Ја сам узео под аренду искључиво грађење чардака на кошијском пољу за гледаоце о идућој коњској трци, која ће 25. ов. м. бити. Грађење исте по одобрењу власти већ сам започео.

Цене су ове:

На чардаку који ће бити спрам трибуне Светога Кнеза, и који је за позване на светковину госте из Србије само намењен, плаћа се од персоне 3 цв.

За седишта на чардаку I. класе 10 гр., II. класе 7, III. класе 5, и IV. 2 гроша.

ГГ. конзули за себе, гг. министри и гг. саветници за себе, а гг. официри за себе имаће чардаке, и у првим двома се по 5 цв. а за гг. официра по 4 цв. од персоне наплаћује.

На овим чардацима биће удесна седишта осим чардака IV. класе на ком ће се само стојати.

Сви чардаци осим II., III. и IV. класе биће платном одозго покривени.

Осим тога имају подигнуте и особите ложе, свака за 24 лица. Така ложа стаје 5 ⌗ цес., а понаособно место у њој 20 гр. ч.

Деца испод 13-те своје године плаћају половину горње таксе.

Билете за седишта почеле су се давати од 10. ов. мес. и добити се могу у трговини г. Николе Шоповића овд. трговца у вел. чаршији, и то до самога дана за кошију одређеног, даћу у свако време, а тога дана продаваће се и у реченој трговини и на самом плацу тркалишта, и то само до 3 сата после подне; после ће се каса затворити

Сваки је дужан понети собом билету, јер без ове седиште добити не ће. Ако би се због времена рђавог трка одложила на други дан, узете билете важе опет.

Продаја је билета за готове новце.

Да се сваки који жели место имати са билетом снабде раније, боље је и за њега и за мене. За то лепо молим свакога да такову благовремено узети изволи.

(3—3) Предузиматељ грађевина,
ЈОСИФ ШТОК.

Потписани продајем из слободне руке своју кућу, која је на Сави Ко вољу има купити је, нека ми се јави у мојој кући на теразијама, где је апотека.

У Београду, 19. Мая 1865.

(2—3) **Аркадије Маринковић.**

Баш сада приспео ми је велики избор француских шешира, шакатских и од чипака марама врло лепих и јевтиних.

У Београду, 20. Мая 1865.

(2—3) АНА АНТОНОВИЋКА.

Др. **КОН,** зубни лекар из Беча, приспео је у Београд и са станом се налази у гостионици код „Јелена" бр. 4. (5—6)

Који год ухвати жива млада зеца, нека га не убија, већ нека га донесе у Топчидер и тамо преда газди, и од њега ће зањ добити награду. (1-3)

АГЕНЦИЈА

СЛЕДИЊЕНИХ КНЕЖЕВИНА РУМУНСКИХ У БЕОГРАДУ.

По решењу кнежевско-румунске владе обзнањује се гг. трговцима и спекулантима, да је **извоз влашко-молдавске соли са свим слободан**, и продаваће се на рачун владин на скелама у Бекету, Ђурђеву, Олтеници и и Галацу ☞ **по 14 цванцика 100 ока.**

Који би хтели узети новечу количину, ако би имали јемство којег трговца поданика румунског, који у Румунији пребива, тима ће се дозволити дотичан кредит.

Из канцеларије кнежевско-румунске агенције у Београду 20. Мая 1865.

У одсуству г. агента
ПРОХАСКА,
секретар.

(1—3)

Кућу нашу у Сокаку сараф-костином продајемо из слободне руке.

Ко је купац, нека се до 23 ов. мес. јави нама у истој кући, а доцније г. Арси Лукићу, овдашњем спекуланту, или нашем брату Ђорђу Костићу, руководитељу телеграфа у Шапцу — последњем у ваплаћеном писму.

Кућа је снабдевена сваком удобношћу а услови су за купца врло пробитачни.

У Београду, 17. Мая 1865.

Синови пок.
НИКОЛЧА КОСТИЋА.

(2—3)

Почем потписани ни у колико до сад нисам наследио никакво очинство, а и за у напредак одричем га се, то јављам да никакве дугове мог оца Јаћима Јанковића, које би он било сад или доцније имао коме плаћати, не ћу признати нити исплатити.

У Трстенику, 12. Мая 1865.

Василије Јанковић,
дућанџија.

(2—3)

Потписани имам част објавити, да у мојој ново-отвореној трговини

ГОТОВИХ МУШКИХ ХАЉИНА,

коју снабдевам из Беча од

Н. ТОДОРОВИЋА И КОМП.,

имам намештеног кројача, који поправља ако на којој хаљини, коју би ко узео, има штогод да се поправи, а тако исто и узима меру за сваку наруџбину, која ће се израдити у Бечу. Тога ради препоручујем се и молим да би свак, који би каквих хаљина потребовао, изволио походити ме, па ако готових нема, узеће му се мера и за најкраће време израдити. Добрим радом свак ће бити пуно задовољан, а цена је са свим умерена.

Трговина је ова до сад била код српске круне, а сад је премештена у кућу Ђ. Ђурића на великој пијаци.

У Београду, 5. Мая 1865.

(5—6) **МИЈАИЛО МИЈОВИЋ.**

СТОВАРИШТЕ
РАЗНИХ ЧОЈА И ВУНЕНОГ ЕСПАПА.

Потписани обзнањујем поштованој публици, да сам у чаршији код „7 златних звезда" отворио нову трговину разне чоје од најпростије до најфиније, као бриске, рајхенбершке, бистричке, бееличк, најдичанске, тифла, перувијена и тоскина, а тако исто и разних вунених штофова за капуте и панталоне, не мање и чоје за солдачке мундире од сваке боје. Сви поменути еспапи могу се по најјевтинијој фабричној цени добити на много и на мало. Молим за многобројну тражњу. (4—10)

У Београду, 1. Мая 1865.

НИКОЛА С. ШОПОВИЋ.

МОЛИМ ДА СЕ ЧИТА!!!

Узео сам кафану на теразијама

„КОД ЗЛАТНОГ КРСТА"

да у напредак у њој радим кафанску радњу. За то јављам мојим гостима како странским тако и овдашњим да ме не забораве посетавати. Што се тиче услуге и чистоће потрудићу се колико је могућно да сваки гост буде задовољан. Ово јављам мојим странским гостима да сам и пре три године у овој кући био с врло малим бројем соба и с рђавом шталом, али сад имам 12 соба за госте врло добрих са добрим намештајем и шталу за 30 коња. Нека ме дакле моји странски гости изволе посештавати.

У исто време јављам да ко жели носити кући на оку вино, продаваћу по 100 пара и 3 гр. бело вино, црно добро крајинско по 2 гр. и 100 пара, оку добра пива по 2 гр., оку старе шљивовице по 4 гр., и оку бела и црна винска сирћета по 1 грош.

У Београду, 10. Мая 1865.

ИЛИЈА НИКОЛИЋ,
гостионичар на теразијама
„код златног крста".

(4—5)

Издаје и уређује Милош Поповић.

У државној штампарији